

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 68/2019-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 20 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1, čl. 11 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 440/2016 z 25. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 20 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1, čl. 11 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 440/2016 z 25. januára 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 8. apríla 2013 domáhal, aby Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2 777,28 € spolu s 8,75 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy v období od 9. apríla 2013 do zaplatenia a náhradu trov konania, a to z titulu náhrady za viaznuce vecné bremeno na pozemku nachádzajúcom sa vo vlastníctve sťažovateľa. O žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 14 C 172/2013 z 10. júna 2016 tak, že ju zamietol. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 25. januára 2017 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Následne podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 113/2018 z 27. marca 2019 odmietnuté ako neprípustné s poukazom na § 422 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), keďže napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy.

3. Sťažovateľ v sťažnosti vyslovil nespokojnosť z obsahom rozhodnutia okresného súdu, ako aj potvrdzujúceho rozsudku krajského súdu (napadnutý rozsudok), ktoré podľa jeho názoru pochybili pri rozhodovaní o žalobe sťažovateľa o náhradu za vecné bremeno, keď § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 66/2009 Z. z.“), interpretovali ústavne nekonformným spôsobom, a to najmä tým, že nárok sťažovateľa posúdili ako jednorazovú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva a zároveň

ho posúdili ako nárok, ktorý mohol vzniknúť výlučne tomu, kto bol vlastníkom predmetného pozemku v čase obmedzenia vlastníckeho práva, teda k 1. júlu 2009.

4. Sťažovateľ v danej súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov, ústavného súdu, ako aj Najvyššieho súdu Českej republiky a Ústavného súdu Českej republiky, pričom osobitne dal do pozornosti nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 42/2015 (ktorý v ústavnej sťažnosti detailne citoval), kde ústavný súd okrem iného zaujal stanovisko aj k podmienkam vyvlastnenia, resp. núteného obmedzenia vlastníckeho práva (pozri rozhodnutie sp. zn. PL. ÚS 42/2015).

5. Nadväzujúc na obsah daného rozhodnutia, sťažovateľ uviedol, že podľa jeho názoru jednorazová náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva zákonným vecným bremenom nie je v súlade s čl. 20 ods. 4 ústavy, a to z dôvodu, že nezohľadňuje povahu a dĺžku trvania núteného obmedzenia vlastníkov povinnosťou strpieť stavbu rozvodov tepla na svojom pozemku. Z uvedeného dôvodu podľa sťažovateľa v predmetnej právnej veci neobstojí argumentácia všeobecných súdov založená na posúdení sťažovateľovho nároku ako jednorazovej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva a ďalej ako nároku, ktorý mohol vzniknúť výlučne tomu, kto bol vlastníkom predmetného pozemku v čase obmedzenia vlastníckeho práva, t. j. ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z.

6. Sťažovateľ taktiež dal do pozornosti, že rovnaký (avšak podľa neho ničím nepodložený a nesprávny) právny názor, ako má okresný súd a krajský súd, zdieľali aj všeobecné súdy spadajúce pod pôsobnosť Krajského súdu v Prešove. V súčasnosti však aj na Krajskom súde v Prešove došlo k prehodnoteniu právneho názoru, pričom k uvedenému došlo na základe podnetu na zjednotenie výkladu § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. z 5. marca 2018 v znení doplnenia 14. marca 2018, ktorý podal právny zástupca sťažovateľa predsedovi občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove JUDr. Petrovi Strakovi. Na zasadnutí občianskoprávneho kolégia 15. mája 2018 bolo prijaté zjednocujúce stanovisko (kópia ktorého bola priložená k ústavnej sťažnosti a rovnako je detailne v ústavnej sťažnosti citované), z obsahu ktorého vyplýva, že zo strany Krajského súdu v Prešove došlo k zmene právneho názoru vo vzťahu k náhrade za obmedzenie vlastníckeho

práva zákonným vecným bremenom v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. a že teda náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom má mať formu opakovaných platieb primeranej náhrady počas trvania obmedzenia, namiesto dosiaľ presadzovanému názoru o jednorazovosti náhrady.

7. Skutočnosť, že právny názor krajského súdu je v súčasnosti prekonaný, reflektuje aj časovo neskôr vydané uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Co 30/2017 z 27. apríla 2018 v obdobnej právnej veci, ktorým krajský súd zrušil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu č. k. 50 C 177/2013-573 z 13. apríla 2016, ktorým bola žaloba zamietnutá z dôvodov jednorazovosti náhrady a z dôvodu premlčania uplatneného nároku. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd v danom prípade na prejednávajúcu vec priamo aplikoval právny názor vyplývajúci z nálezov ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 42/2015, s čím sa sťažovateľ v plnej miere stotožňuje.

8. V danej veci, naopak, podľa sťažovateľa došlo postupom všeobecných súdov, ktoré rozhodovali o sťažovateľom uplatnenom nároku, k porušeniu jeho práva na pokojné užívanie majetku vyplývajúceho z čl. 1 dodatkového protokolu, keďže mu nebola poskytnutá ochrana pred porušením princípu právnej istoty. Krajský súd nevezal do úvahy konzistentnú judikatúru vo veciach náhrady za zákonom zriadené vecné bremeno, podľa ktorej má dotknutý vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno, nárok na opakované platby primeranej náhrady počas trvania takéhoto obmedzenia.

9. Na základe uvedenej sťažostnej argumentácie sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 20 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1, čl. 11 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu. Zároveň žiadal, aby ústavný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ si rovnako uplatnil náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy Ústavný súd Slovenskej republiky je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

16. Ústavná sťažnosť sťažovateľa smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu z 25. januára 2017, pričom ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu až 27. júna 2019. Ústavný súd preto pri posudzovaní podmienok, ktorých splnenie je nevyhnutné pre prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, prednostne skúmal, či ústavná sťažnosť nebola ústavnému súdu doručená oneskorene. Sťažovateľ v danej súvislosti taktiež uviedol, že pred podaním ústavnej sťažnosti podal najvyššiemu súdu mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, ktoré bolo uznesením sp. zn. 7 Cdo 113/2018 z 27. marca 2019 odmietnuté ako neprípustné v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) CSP, keďže napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy.

17. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným

prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

18. Z už citovaného ustanovenia § 124 zákona o ústavnom súde vyplýva, že dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti začala plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, t. j. napadnutému rozhodnutiu krajského súdu. Keďže uznesenie o odmietnutí bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 2. mája 2019 a ústavná sťažnosť bola doručená 27. júna 2019, lehota na podanie ústavnej sťažnosti bola aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu zachovaná.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

21. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

22. Ústavný súd pripomína, že podľa konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je oprávnený preskúmať a posudzovať

ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

23. Opierajúc sa o uvedené východiská, pristúpil ústavný súd k preskúmaniu napadnutého rozsudku krajského súdu s cieľom posúdenia, či účinky uplatnenej právomoci sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených práv.

24. Krajský súd v relevantných častiach napadnutého rozsudku uviedol:

«... Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

... Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na jeho základe zistil riadne skutkový stav veci a vyvodil z neho správny právny záver. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

... Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie nespochybnil, že vecné bremená vzniknuté podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z. z. vznikajú len za náhradu, i keď toto ustanovenie sa o náhrade za vecné bremená nezmieňuje... Ani samotná žalovaná túto skutočnosť nerozporovala. Sporné však v konaní bolo, aký je charakter náhrady za zriadenie (vznik) vecného bremena a komu na túto náhradu vzniká nárok. Najvyšší súd SR sa vo veci sp. zn. 3 Cdo 49/2014 zaoberal tzv. zákonnými vecnými bremenami. V odôvodnení rozhodnutia zo 14.04.2016, sp. zn.

3 Cdo 49/2014 najvyšší súd okrem iného uviedol: „Finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno.... Nadväzujúc na tieto úvahy dovolací súd uzatvára, že bez ohľadu na to, či vlastníka pozemku, ktorému 01.09.1993 (dňom účinnosti zákona č. 182/1993 Z.z.) vzniklo právo na jednorazovú náhradu za vecné bremeno vzniknuté ex lege v zmysle § 23 ods. 5 tohto zákona, túto náhradu uplatnil alebo neuplatnil, resp. či mu náhrada bola alebo nebola vyplatená, súčasnému vlastníkovi tohto pozemku (bez ohľadu na to, kto ním je) nepatrí právo na nejakú ďalšiu náhradu za pretrvávajúce obmedzenie vlastníckeho práva.“ Odvolací súd v tejto súvislosti dodáva, že v uvedenej veci riešenej najvyšším súdom síce išlo o zákonné vecné bremeno v zmysle zák. č. 182/1993 Z.z., ale vyššie citované závery najvyššieho súdu majú všeobecný charakter a možno ich vztiahnuť aj na zákonné vecné bremeno vzniknuté podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z.. Navyiac, závery najvyššieho súdu obsiahnuté v tomto rozhodnutí, musia byť žalobcovi dobre známe, keďže v uvedenej veci sp. zn. 3 Cdo 49/2014 bol žalobcom..., ktorý ním je aj v prejednávanej veci.

... Je nepochybné, že predmetné vecné bremeno vzniklo na základe § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009, teda vzniklo priamo zo zákona a to dňom, kedy tento zákon nadobudol účinnosť, teda dňom 01.07. 2009. Žalobca predmetný pozemok kúpil dňa 02.01.2013, teda kúpil ho už zaťažený vecným bremenom. Je správny a zodpovedajúci ustálenej judikatúre názor súdu prvej inštancie, že právo na jednorazovú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva v súvislosti so vznikom vecného bremena mohlo vzniknúť výlučne tomu, kto bol vlastníkom predmetného pozemku v čase obmedzenia vlastníckeho práva, teda v čase vzniku vecného bremena. To znamená, že právo na jednorazovú náhradu mohlo vzniknúť výlučne vlastníkom predmetného pozemku, ktorí nimi boli ku dňu 01.07.2009, nie teda žalobcovi, ktorý sa vlastníkom sporného pozemku stal až v roku 2013. Preto nebolo možné vyhovieť žalobe o zaplatenie náhrady za zákonné vecné bremeno za obdobie od 02.01.2013

do 21.02.2013, teda za obdobie, počas ktorého bol žalobca vlastníkom predmetného pozemku. Pokiaľ ide o náhradu za vecné bremeno za obdobie od 12.07.2012 do 01.01.2013, t. j. za obdobie, počas ktorého žalobca síce nebol vlastníkom predmetného pozemku, ale jeho vlastníci mu postúpili pohľadávku na náhradu za vecné bremeno, odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že pôvodným vlastníkom predmetného pozemku nikdy nevznikla proti žalovanej pohľadávka na zaplatenie náhrady za vecné bremeno vo forme renty - opakujúceho sa plnenia a takúto neexistujúcu pohľadávku preto nemohli postúpiť žalobcovi. Ako je to totiž uvedené vyššie, náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva v súvislosti so vznikom vecného bremena má jednorazový charakter. Zmluva o postúpení pohľadávky z 26.03.2013, č. 02/13 je preto absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Obč. zák. pre jej rozpor so zákonom.

... O premlčaní predmetného nároku možno podľa názoru odvolacieho súdu uvažovať iba vo vzťahu k tým subjektom, ktorým vznikol nárok na jednorazovú náhradu za vecné bremeno, teda vo vzťahu k vlastníkom predmetného pozemku, ktorí nimi boli ku dňu vzniku vecného bremena, t. j. ku dňu 01.07.2009. Týmto pôvodným vlastníkom predmetného pozemku sa nárok na jednorazovú náhradu mohol premlčať. Žalobcovi nárok na jednorazovú náhradu za vecné bremeno nevznikol a preto vo vzťahu k nemu nie je možné hodnotiť, či neexistujúci nárok uplatnil na súde prvej inštancie pred uplynutím premlčacej doby, resp. až po jej uplynutí.

... Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok je vecne správny a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p...»

25. Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu konštatuje, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup pri rozhodovaní o odvolaní nemajúci oporu v zákone. Právny názor krajského súdu nemožno považovať za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Civilného sporového poriadku upravujúcich postup súdu v odvolacom konaní, ktorý by popieral ich účel a zmysel.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa čl. 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že v danom prípade bol ešte ďalší dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, keďže najvyšší súd odmietol dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu z dôvodu zakotveného v § 422 ods. 1 písm. a) CSP, t. j. predmetom konania bol uplatňovaný nárok sťažovateľa o zaplatenie sumy, ktorú z hľadiska jej výšky ako celku možno podľa kritérií stanovených Civilným sporovým poriadkom považovať za bagateľnú.

28. Ústavný súd pripomína, že v súvislosti s posudzovaním ústavných sťažností, ktorých predmet je z hľadiska kritérií stanovených Civilným sporovým poriadkom považovaný za bagateľný, konštantne sformuloval právny názor, podľa ktorého ak platná a účinná právna úprava vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď ústavná sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľovi len v celkom výnimočných prípadoch, a to v prípade, ak ústavná sťažnosť signalizuje, že k zásahu do základných práv alebo slobôd došlo v mimoriadne závažnom rozsahu (m. m. IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011, II. ÚS 757/2014). Ústavný súd na základe uvedeného pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, čo zakladá ďalší dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

29. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa (najmä návrhom na zrušenie napadnutého rozsudku a priznanie trov právneho zastúpenia) nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

30. Podľa § 67 zákona o ústavnom súde pripája k tomuto rozhodnutiu odlišné stanovisko sudca Peter Straka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu